

*Between debaters
Or
About fear and
expectations:
Certainties and concerns*

(Basic Points)

By Const. GE.

ATHANASSOPOULOS,

*Prof. at Panteion University of
Social and Political Sciences,
University of Athens,
Visiting Professor
Ex Ch.L., U.L. Bruxelles,
Ex Int.I.I.A.P., Paris*

The ongoing grave economic crisis beyond the huge questions, which raises regarding its reasons, it undoubtedly causes bitterness, fears and concerns everywhere in the world, given anyone's impossibility to control it effectively and efficiently.

Facts are already known in detail. Consequently it is not necessary any further presentation of them.

Times require relevant, innovative and radical solutions which should be in long distance from "small" political approaches.

*Τοις Εντευξομένοις
ή*

*Περί φόβου και προσδοκιών:
βεβαιότητες και ανησυχίες*

Του κ. Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

*Καθηγητού Παντείου Πανεπιστ. Κοιν. Πολιτ. Επιστ.,
Πανεπιστ. Αθηνών (Επισκ.),
Ex Ch.L., U.L. Bruxelles, Ex Int. I.I.A.P., Paris*

Η εν εξελίξει ευρισκομένη δεινή οικονομική κρίση πέραν των τεραστίων ερωτηματικών, τα οποία γεννά περί τα αίτιά της, προκαλεί αναμφιβόλως πικρίες, ανησυχίες και φόβους όπου δήποτε γης, δεδομένης της αδυναμίας ουσιαστικού και αποτελεσματικού ελέγχου της υπό οίου δήποτε.

Τα γεγονότα είναι ήδη λεπτομερώς γνωστά και παρέλκει οια δήποτε εδώ εκ νέου σχετική αναφορά τους.

Γνωστή είναι, βεβαίως, και η αφετηρία της κρίσης: το πρόβλημα ανέκνυψε στην καρδιά του καπιταλισμού, με ό,τι αυτό συνεφέλκεται, και είναι μέγα, αδήλων παγκοσμίων διαστάσεων και συνεπειών, βραχυχρονίως, μεσοχρονίως και μακροχρονίως.

Το αληθές δε διακύβευμα εν προκειμένω δεν είναι η μείωση ή η αναστολή των ρυθμών ανάπτυξης των επί μέρους οικονομιών, αλλά έτι περισσότερο, ο κίνδυνος «καταποντισμού» των παρόντων οικονομικών σημαντικών κατακτήσεων.

Δεν ωφελεί τώρα ο θρήνος επί τειχών αλωθείσης ιερής πόλεως, ως κατά το παρελθόν.

In this connection, there are quite indicative the following:

The views expressed regarding the exit from the current situation vary so as to their range, as well as to their texture.

Thus, in a sense, the shrinkage of the State in its traditional dimension, the most active participation of citizens in decision making procedures would result in a new form of government of the Peoples (first at the national and hence at the international level), guided by more social sensitivity, in the light of the relative social changes.

According to other approaches it is required reversal of the downturn by increasing productive investment, job retention, at any cost and of course through "return on stage" of the public investment as a tool to achieve development.

At this stage, given the international economic crisis, the major question, in reference to «the tool» public investment in order to confront the crisis is included to the dilemma, if public investments are now an imperative necessity or an "alternative» Policy option, either because of their merits, or because of the absence of other possibilities for intervention.

The data probably lead to the first provision of the necessity,

Οι καιροί απαιτούν λυσιτελείς, ρηξικέλευθες και ριζοσπαστικές λύσεις μακράν μικροπολιτικών προσεγγίσεων.

Επ' αυτού, ὅλως ενδεικτικῶς σημειώνονται τα εξής:

Οι διατυπωθείσες απόψεις για την ἔξοδο ἀπὸ την τρέχουσα κατάσταση ποικίλλουν τόσο ως πρὸς τὸ εὖρος τους, ὅσο και ως πρὸς την υφή τους.

Ἐτσι, κατὰ μία ἄποψη, ἡ συρρίκνωση του Κράτους, ὑπὸ την παραδοσιακὴ του διάσταση, και ἡ πλέον ενεργὸς συμμετοχὴ των Πολιτῶν σε διαδικασίες λήψης αποφάσεων θα εἶχαν ως ἀποτέλεσμα μία νέα μορφή Διακυβέρνησης των Λαῶν, (κατ' ἀρχάς σε εθνικὸ, και κατ' επέκταση σε διεθνὲς ἐπίπεδο), διαπνεομένης ἀπὸ περισσότερη κοινωνικὴ ευαισθησία, ὑπὸ τὸ πρίσμα των σημειούμενων κατ' αὐτὰς κοινωνικῶν ἀλλαγῶν.

Και υπενθυμίζεται ἐπὶ του τελευταίου, ὅτι οἱ Δυτικὲς Κοινωνίες ὑπὸκεινται σε διαρκεῖς, ποικίλλες και ταχείες «μεταλλαγές», με συνεφεκόμενες ουσιώδεις ἀνακατατάξεις και ἀναπροσανατολισμοὺς ἀξιών, ὑπὸ των οποίων διέπονται, τρόπων ζωῆς, ἀπὸ μακροῦ ἐμπεδομένων, τάσεων ατομισμού, σε πρωτόγνωρες διαστάσεις, υποδηλοῦσες ἀπροθυμία συμμετοχῆς σε συλλογικὲς μορφές δράσης, ὅπως π.χ. μέσω Πολιτικῶν Κομμάτων κ.ἄ.

Κατ' ἄλλες προσεγγίσεις, απαιτεῖται ἀνακοπή της ὑφέσης, μέσω ἀύξησης των παραγωγικῶν ἐπενδύσεων, διατήρησης των θέσεων ἐργασίας, ἐναντι οἴου δῆποτε κόστους, και, βεβαίως, μέσω «της ἐπαναφορᾶς» ἐπὶ σκηνῆς των δημοσίων ἐπενδύσεων, ως ἐργαλείου ἐπίτευξης ἀνάπτυξης.

Περὶ των τελευταίων ἀναφέρεται ἡ ετερόκλητη τύχη τους διαχρονικῶς και παγκοσμίως:

Οἱ δημόσιες ἐπενδύσεις εἶχαν ἀγνοηθεῖ ἐπὶ μακρὸν ως μηχανισμὸς ἀνάπτυξης, ὑπὸ πολλῶν οικονομιῶν, ως ἐκείνη των Η.Π.Α., της οποίας κυρίαρχη ἄποψη ἀπετέλει ἡ «θεοποίηση» της Ἰδιωτικῆς Πρωτοβουλίας και των ἐξ αὐτῆς ἀπορροουσῶν ιδιωτικῶν παραγωγικῶν ἐπενδύσεων.

Τα τρέχοντα ὁμως γεγονότα δεν ἐπιβεβαίωσαν «την ορθότητα» της μονόπλευρης αὐτῆς ἐπιλογῆς.

given that public investment «include», from «the philosophical point of view», and «in practice» number of advantages, such as rapid decisions, ease at programming revisions, flexibility for the management of funds, (of course under complete transparency), and more.

It goes without saying that the unfortunate economic situation will not be confronted only with the public investment programs, either of large or of small scale.

Bold measures needed (new tax incentives, monetary policy measures, stricter rules on «aggressive» investment funds as result of bold political decisions. However, the indecision problems of those are unfortunately given on a universal level.

The banking crisis is not absorbed. Consequently banks worldwide do not contribute to the revival of the economy, and sometimes for their expected benefit.

It is being reminded in this case, that debate has already begun on the possibility of nationalization of banks, considered by Economists (eg Stiglitz) as a single solution.

Lack of confidence between all, States, international organizations, Banks etc, «is not replaced » by the plentiful statements from authorities,

Χώρες τινές, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα, «κατέφυγαν» κατά περιόδους σε μηχανισμούς αξιοποίησης των δημοσίων επενδύσεων, εκ ποικίλλων ομολογουμένως λόγων, όπως π.χ. εγγενών αδυναμιών άλλων επιλογών, απροθυμίας των ιδιωτικών κεφαλαίων να ασχοληθούν με ωρισμένες δραστηριότητες, κατά την εκτίμησή τους οικονομικώς ασύμφορες, εθισμού σε Κρατικές διευρυμένες παρεμβάσεις για «την κάλυψη» τομέων εκτός ενδιαφέροντος Ιδιωτών, για «την ικανοποίηση», (μέσω έργων και δράσεων) «δικαίων» κοινωνικών αιτημάτων κ.ά.

Κατά την παρούσα φάση της δεδομένης διεθνούς οικονομικής κρίσης το μείζον ερώτημα, εν αναφορά προς «το εργαλείο» δημόσιες επενδύσεις για την αντιμετώπισή της, εμπεριέχεται στο δίλημμα, εάν οι δημόσιες επενδύσεις συνιστούν πλέον μία αδήριτη αναγκαιότητα ή μία «εναλλακτική» πολιτική επιλογή, είτε λόγω των πλεονεκτημάτων τους, είτε ελλείπει άλλων δυνατοτήτων παρέμβασης.

Τα στοιχεία οδηγούν μάλλον προς την πρώτη παραδοχή της αναγκαιότητας, δεδομένου, ότι οι δημόσιες επενδύσεις «ενσωματώνουν», τόσο «ως φιλοσοφία», όσο και «ως πρακτική» σειρά πλεονεκτημάτων, όπως π.χ. ταχεία λήψη αποφάσεων, ευχέρεια αναθεωρήσεων προγραμματισμών, ευελιξία περί την διαχείριση κεφαλαίων, εννοείται υπό καθεστώς πλήρους διαφάνειας, κ.ά.

Θεωρείται αυτονόητο, ότι η δυσάρεστη οικονομική κατάσταση δεν θα αντιμετωπισθεί με μόνη την εφαρμογή προγραμμάτων δημοσίων επενδύσεων, ευρείας ή περιορισμένης κλίμακας.

Απαιτούνται γενναία μέτρα, όπως νέα φορολογικά κίνητρα, μέτρα νομισματικής πολιτικής, αυστηρότερες ρυθμίσεις για «επιθετικά» επενδυτικά κεφάλαια, ως αποτέλεσμα τολμηρών πολιτικών αποφάσεων, η δυστοκία των οποίων είναι δυστυχώς δεδομένη επί παγκοσμίου επιπέδου, διότι:

Η νέα Πολιτική Ηγεσία των Η.Π.Α. εκδηλώνει προθέσεις «αναθέρμανσης» της οικονομίας των Η.Π.Α. μέσω γενναίων επιχορηγήσεων κ.ά.

Η «επανίδρωση» ή η «επαναπροσέγγιση» του καπιταλισμού, όπως αυτή «επιχειρείται» υπό της Ηγεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν τυγχάνει της γενικής αποδοχής.

Η εναρμόνιση των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων αντιμετωπίζεται υπό πολλών Κρατών με επιφυλάξεις.

Η υπό των Ευρωπαίων Ηγετών επιχειρούμενη ενίσχυση του ρόλου του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου συναντά πολλές αντιστάσεις.

Η Τραπεζική κρίση δεν απορροφάται, με αποτέλεσμα τα Τραπεζικά Ιδρύματα παγκοσμίως να μη συμβάλουν στην αναθέρμανση της οικονομίας, ενίοτε και δι' ίδιον αυτών αναμενόμενο όφελος.

Υπενθυμίζεται, εν προκειμένω, ότι έχει αρχίσει ήδη συζήτηση περί του ενδεχομένου εθνικοποίησης των Τραπεζών, θεωρουμένης υπό τινών Οικονομολόγων (π.χ. ΣΤΗΓΚΛΙΤΣ) ως μόνης λύσης.

Η έλλειψη εμπιστοσύνης μεταξύ πάντων, Κρατών, Διεθνών Οργανισμών, Τραπεζών κ.ά., «δεν αντικαθίσταται» από τις εν αφθονία δηλώσεις Αρμοδίων, εκφραζόντων απλώς «ελπίδα για βελτίωση των -μεταξύ των- σχέσεων», ούτε υπό προτάσεων για την σύνταξη Νέας Οικονομικής Χάρτας.

Την σύνταξη της τελευταίας έχουν ήδη προτείνει Εκπρόσωποι του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, του Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου, της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης, του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας, Χωρών Μελών της Ε.Ε. κ.ά.

Πέραν όμως όλων αυτών, και πέραν των προσδοκωμένων εκ της εφαρμογής οίων δήποτε μέτρων αποτελεσμάτων, ίσως πρέπει η τρέχουσα κατάσταση, κατάσταση εξ άλλης πλευράς «δημιουργικής καταστροφής», «να εμπνεύσει» τους Ισχυρούς «να επανατοποθετήσουν» ως κέντρο βάρους στα ποικίλλα παγκοσμίως δρώμενα τον Άνθρωπο, υπέρ και χάριν του οποίου πρέπει «να λειτουργούν» Κυβερνήσεις, Οργανισμοί και Μηχανισμοί, ανεξαρτήτως ισχύος, προθέσεων, κόστους, τόπου και χρόνου...

speaking only about “hope for improvement of their relations», or by proposals for drafting New Economic Charta.

But beyond all these and beyond expectations from the implementation of any measure, perhaps, the current situation, a situation of «creative destruction» from an other point of view, should inspire those who have the power «to reposition» the human to the centre of weight at varied world events. Governments, Organizations and Mechanisms should act for human's benefits, regardless of power, intent, cost, place and time ...